

Не напразно маршалъ Вилхардуенъ бѣ нарекалъ дъщерята на Анри кротка и покорна.

— Да, готова съмъ. Вѣното ми вече е привършено — отвърна тя и пакъ се засмѣ.

Тритѣ демоазели се засуетиха да приготвятъ вечеря, достойна за пристигането на високия годеникъ. Разтичаха се валети и прислужници, почнаха да пристигатъ единъ по единъ мѣстнитѣ рицари съ дамитѣ си, цѣлиятъ крайморски кастелъ се изпълни съ глъчка и смѣхъ. Блеснаха всички прозорци въ есенната нощъ, запрепускаха гончии къмъ Константиновградъ, кухнитѣ задимиха въ примамливи изпарения.

На вечерята се поднесоха странни лакомства: супа отъ пауново месо, печени врани, подправени съ канела и дафиновъ листъ. Ала Славъ не забелязваше какво сипватъ предъ него, какво слага въ устата си. Той непрестанно дигаше чашата си съ Кипърско вино, чукаше се, пиеше на здравици. Следъ това си засоляваше съ великолепно сирене отъ Бри, за да потули лошия вкусъ на жилавото гарванско месо, пакъ пресушаваше чашата си, опитваше отъ горчицата, отъ варенитѣ круши, отъ аленитѣ сладки неранзи...

Близостта на Изабелъ, която седѣше до него, го опияняваше. Той бърсеше потъта отъ зачервеното си лице, заслушанъ въ нѣжната звучностъ на гласа ѝ, задаваше ѝ постоянно въпроси, които Евстакхий превеждаше съ приблизителна точностъ, молѣше я да имъ изпѣе нѣщо, или пакъ да потанцува, следъ яденето.

— Разбира се — забеляза графътъ — *Après la ranse vient la danse!*... Всички ще танцуваме! — И той почна весело да плѣска съ ржце. — Нека дойдатъ флейтитѣ и барабанчетата.

Славъ изпѣ нѣколко пѣсни. Широкиятъ му ясенъ гласъ — тръпнещъ въ горещъ копнежъ и ликуване — се издигна на мощни вълни въ обширната зала.

Изабелъ отпиваше отъ време на време, отъ кръгълъ златенъ покалъ, бадемово млѣко, заслушана въ унесъ. Можеби затова по-късно въ танцитѣ, очарована отъ смѣха